Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 6,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1908* — *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 9*

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Τὸ πιστεύω, Πός, τὸ πιστεύω. Τόσῳ καλὴ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε καὶ εὔμορφη. Καὶ πότε, μὲ τὸ καλό, τὰ στεφανώματα ;

— Μὰ 'ς τὶς 16 τοῦ μηνός, μετὰ τέσσερες ἡμέρες... Γι' αὐτὸ σοῦ λέγω, ὁ καϊμένος, καὶ σὲ παρακαλῶ : βιάζε τοὺς σου ! Καὶ ποῦ εἶσαι ; τὰ κεράσματα δὲν θὰ τοὺς λείψουν... τὰ κοῦς ; Φθάνει νὰ μὴν ἀφίνουν τἄλογα νὰ κοιμοῦνται στὰ πόδια τους. Τί διάβολο ! γαμπρὸς εἶμαι ! δὲν πρέπει νὰ μ' ἀφίσετε νὰ γεράσω 'ς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι !

— Καὶ τότε ἡ Ζενεΐδα δὲν θὰ σὲ θέλῃ ! ἀνέκραξε γελῶν ὁ ὁδηγός.

— Καλὲ τί λές ! Καὶ εἴκοσι χρόνια μεγαλήτερος νὰ ἦμουν, πάλι θὰ μὲ ἤθελε !

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι συνεπείᾳ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ τῶν γενναίων του κερασμάτων εἰς κάθε σταθμόν, οὐδέποτε ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα τῆς Ρίγας ἐταξείδευσε μὲ μεγαλειτέραν ταχύτητα !

Ἡ χώρα ἐξηκολούθει νὰ παρουσιάζῃ τὴν ἰδίαν πάντοτε ὄψιν, ἀπεράντους πεδιάδας, ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ τὸ θέρος ἀνεδίδετο ἡ δριμεῖα ὀσμὴ τῆς καννάβεως. Οἱ δρόμοι, τοὺς ὁποίους ἠκολούθουν συνήθως αἱ ἅμαξαι καὶ τὰ κάρρα, δὲν ἦσαν καὶ εἰς τόσῳ καλὴν κατάστασιν. Κάποτε διήρχοντο κατὰ μῆκος ἐκτεταμένων δασῶν, ὅπου τὰ ἴδια πάντοτε δένδρα, σφένδαμοι, σημύδαι, κλῆθραι ἢ ἔλατα, ἐστέναζαν ὑπὸ τοὺς ἀνέμους. Ὀλίγοι ἄνθρωποι εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Μόλις ἀπετίναζεν ἡ φύσις τὴν νάρκην τοῦ μακροῦ καὶ βαρυτάτου χειμῶνος. Ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἐπροχώρει ἄνευ χρονοτριβῆς, χάρις εἰς τὴν προθυμίαν τοῦ Μπρόξ. Εἰς κάθε σταθμόν, ἕως νὰποζεύζουν καὶ νὰ ζεύξουν, ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος καὶ ὁ ὁδηγὸς ἐπέζευαν. Ὁ ἄγνωστος ὅμως ταξειδιώτης οὐδέποτε κατήρχετο ἀπὸ τὴν ἅμαξαν. Ἐπωφελεῖτο μόνον τῆς εὐκαιρίας ποῦ ἔμενε μόνος, διὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ τὴν περιοχήν.

— Διόλου εὐκίνητος ὁ σύντροφός μου! ἔλεγεν ὁ Πός.

— Καὶ διόλου φλύαρος !... ἀπεκρίνετο ὁ Μπρόξ.

— Μὰ δὲν ξεύρεις ποιὸς εἶνε ;

— Ὄχι .. δὲν εἶδα οὔτε τὶ χρῶμα ἔχουν τὰ μάτια του.

— Ὁπωσδήποτε θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μᾶς δείξῃ τὰ μοῦτρά του τὸ μεσημέρι, ποῦ θὰ σταθοῦμε γιὰ νὰ φᾶμε.

— Ἐκτὸς ἂν αὐτὸς δὲν τρώγῃ, ὅπως καὶ δὲν ὁμιλεῖ.

Πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ χωρίον, ὅπου θὰ ἐστάθμευε τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, πόσους μικροὺς ἐλεεινοὺς συνοικισμοὺς δὲν συνήντησεν εἰς τὸ δρόμον της ἡ ἅμαξα ! Ἀθροίσματα καλυβῶν μόλις κατοικησίμων, ξυλίνους πτωχικοὺς οἰκίσκους, μὲ κλεισμένα πάντοτε παραθυρόφυλλα, τῶν ὁποίων αἱ ἀτελῶς προσηρμοσμέναι σανίδες ἄφηναν ἐλευθέραν δίοδον εἰς ὅλους τοὺς ἀνέμους !.. Καὶ ὅμως εἰς τὴν Λιβονίαν οἱ χωρικοὶ εἶνε εὔρωστοι· οἱ ἄνδρες μὲ τὸ πυκνὸν καὶ ἄτακτον τρίχωμα τῆς κεφαλῆς, αἱ γυναῖκες ρακένδυτοι, καὶ τὰ γυμνόποδα παιδία μὲ τὰ καταλασπωμένα χέρια καὶ πόδια, ὡς κτήνη σταύλων παρημελημένων. Δυστυχισμένοι μουζίκοι!... Καὶ ἐνῷ ὑποφέρουν τὰ πάνδεινα ὡς ἐκ τοῦ κλίματος, τί νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς τροφῆς των, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ μαῦρον καὶ λασπώδη ἄρτον πιτυρίτην μὲ λινέλαιον, ἀπὸ ζωμὸν βρώμης καὶ κριθῆς, καὶ σπανίως ἀπὸ ὀλίγον λαρδὶ ἢ ἁλίπαστον βωδινόν ; Ἀθλία ζωή ! Ἀλλ' οἱ μουζίκοι ἐγκαρτεροῦν καὶ παράπονον δὲν ἐξέρχε-

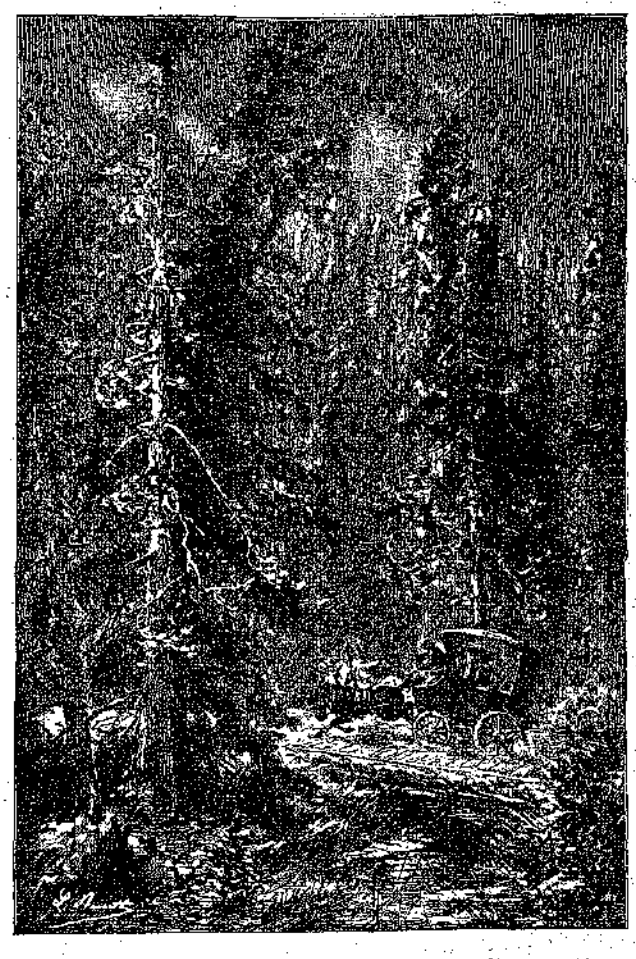

«Ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἐπροχώρει...» (Σελ. 65, στ. α'.)

τάι ἀπὸ τὰ χείλη των. Πρὸς τί ἄλλως;..

Εὐτυχῶς, εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἐστάθμευσαν τὸ μεσημέρι καὶ εἰς ἓν ἀρκετὰ εὐπρόσωπον πανδοχεῖον, οἱ ταξειδιῶται μας εὗρον πολὺ οὐσιαστικώτερον γεῦμα: σοῦπαν ἀπὸ χοιρίδιον, ἀγγούρια εἰς τὴν ἅλμην, φρέσκον σολωμὸν τοῦ ποταμοῦ, ὄσπρια μαγειευμένα μὲ λαρδί, χαβιάρι, γλύκισμα, ψωμὶ μαῦρον, καί, ἀντὶ ἄλλου ποτοῦ, τὸ αἰώνιον τσάϊ, τὸ ὁποῖον ρέει ἐκεῖ μὲ τόσην ἀφθονίαν, ὥστε θὰ ἠμποροῦσε νὰ θρέψῃ ἕνα ποταμὸν τῆς Βαλτικῆς. Λαμπρὸν γεῦμα τέλος πάντων, τὸ ὁποῖον κατέστησεν εὐθυμοτάτους τὸν Πὸς καὶ τὸν Μπρὸξ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Ὅσον διὰ τὸν ἄλλον ταξειδιώτην, τὸ γεῦμα δὲν ἐφάνη νὰ εἶχε τὰ ἴδια ἀποτελέσματα. Ἔφαγε μόνος του εἰς τὴν σκοτεινοτέραν γωνίαν τῆς αἰθούσης. Μόλις ἐσήκωσε τὴν *κουκούλαν* του, ἡ ὁποία ἀπεκάλυψε μέρος μιζοπολίου γενειάδος. Εἷς μάτην ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος προσεπάθησαν νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ πρόσωπόν του. Ἐτελείωσε γρήγορα, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἅμαξαν καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν του.

Τοῦτο ἐσκανδάλισε πολὺ τοὺς συνταξειδιώτας του καὶ πρὸ πάντων τὸν Πός, καταφουρκισμένον διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοῦ πάρῃ λέξιν.

— Μὰ δὲν θὰ κατορθώσωμεν τελος πάντων νὰ μάθωμεν ποιὸς εἶνε; ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ, ἀπεκρίθη ὁ Μπρόξ.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Μάλιστα. Εἶνε ἕνας κύριος ποῦ ἐπλήρωσε τὴ θέσι του. Αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἐξεκίνησεν. Οἱ ἵπποι, πκροτρυνόμενοι διὰ θωπευτικῶν ἐκφράσεων: «Ἐμπρός, πιτσουνάκια μου! Δρόμο, χελιδονάκια μου!» ἔτριπόδιζαν ταχύτατα ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ ἁμαξηλάτου.

Πιθανώτατα ὁ Πὸς εἶχεν ἐξαντλήσει τὴν προμήθειαν τῶν «νέων» του, διότι ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ὁδηγοῦ συνομιλία παρήκμαζεν ὁλονέν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἦτο κάπως βεβαρυμένος ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τῆς βόκτας καὶ ἐν γένει ἀπὸ τὴν χώνευσιν τοῦ καλοῦ ἐκείνου γεύματος, καὶ ἡ κεφαλή του ἤρχισε νὰ πηγαινοέρχεται καὶ νὰ *κουτουλᾷ* μὲ τὰ μάτια ἡμίκλειστα... Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἐκοιμᾶτο ὕπνον βαθύν, ὀνειρευόμενος ἀφεύκτως τὴν γλυκεῖαν μορφὴν τῆς δεσποινίδος Ζεναΐδας.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς ἐχειροτέρευε. Τὰ σύννεφα ὁλονὲν ἐχαμήλωναν. Ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἠναγκάσθη νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς βαλτώδεις πεδιάδας, ὅπου δὲν ἦτο εὔκολον νὰ κατασκευασθῇ ἁμαξιτὸς δρόμος, ὡς ἐκ τῶν πολυαρίθμων ρυάκων, οἱ ὁποῖοι αὐλακώνουν τὴν πρὸς βορρᾶν χώραν τῆς Λιθουανίας. Διὰ τοῦτο εἶχαν στρώσει κορμοὺς δένδρων, σχεδὸν ἀξέστους, διὰ νὰ δώσουν κάποιαν στερεότητα εἰς τὸ ἀσταθὲς ἐκεῖνο ἔδαφος. Καὶ πεζὸς μετὰ δυσκολίας ἠμποροῦσε νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν, πολὺ μία ἅμαξα. Πολλοὶ τῶν κορμῶν ἐκείνων, κακῶς τοποθετημένοι, στηριζόμενοι ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐταλαντεύοντο καὶ ἀνεπήδων ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης, τῆς ὁποίας τὰ σιδηρικὰ ἐκρότουν ἀπαισίως...

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ὁ *γιέμσικ* δὲν ἐτόλμα νὰ βιάσῃ τάλογά του. Μὲ συνετὴν βραδύτητα, ἡ ἅμαξα διέτρεξεν ἱκανὸν διάστημα χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἀπευκταῖον. Τὴν πέμπτην ἑσπερινὴν ὥραν, ὑπὸ τὸν νεφοσκεπῆ ἐκεῖνον οὐρανόν, ἦτο ἤδη σκότος. Ἀπῃτεῖτο μεγάλη προσοχὴ διὰ νὰ διατηροῦνται ἐπὶ τοῦ καλοῦ δρόμου καὶ νὰποφεύγουν τὰ ἕλη καὶ τὰς κακοτοπίας. Τὰ ἄλογα, μὴ αἰσθανόμενα στερεὸν τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὰ πέταλά των, ἐξαφνίζοντο κάθε τόσον καὶ παρεστράτιζαν.

— Βῆμα, βῆμα, ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη! ἐπανελάμβανεν ὁ Μπρόξ. Καλλίτερα νὰ φθάσωμε μιὰ ὥρ' ἀργότερα εἰς τὸ Περνάου, παρὰ νὰ πάθωμε τίποτα καὶ νὰ μείνωμε στὴ μέση τοῦ δρόμου.

— Μιὰ ὥρ' ἀργότερα! ἀνέκραξεν ὁ Πὸς, τὸν ὁποῖον οἱ συνεχεῖς κλονισμοὶ τῆς ἁμάξης εἶχαν ἀφυπνίσῃ.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερο! ἀπεκρίθη ὁ *γιέμσικ*, ὁ ὁποῖος πολλάκις ἠναγκάσθη νὰ πεζεύσῃ καὶ νὰ σύρῃ τὰ ἄλογα ἀπὸ τὸν χαλινόν.

Ὁ ἄγνωστος ταξειδιώτης εἶχε κάμῃ μερικὰ ἀνήσυχα κινήματα, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ προσεπάθησε νὰ ἴδῃ διὰ τοῦ ὑαλοπίνακος τῆς θυρίδος. Ἀλλὰ τὸ πυκνὸν σκότος δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ διακρίνῃ τίποτε. Οἱ φανοὶ τῆς ἁμάξης ἐξέπεμπον δύο δέσμας ἀκτίνων, αἱ ὁποῖαι μόλις διέκοπτον τὸ σκότος.

— Ποῦ εἴμεθα; ἠρώτησεν ὁ Πός.

— Καμμιὰ εἰκοσαριὰ βέρστια ἀπὸ τὸ Περνάου, ἀπεκρίθη ὁ Μπρόξ, καὶ ἅμα φθάσωμε στὸν πρῶτο σταθμό, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ κάμουμε καλὰ νὰ μείνωμε ἐκεῖ ὡς τὸ πρωί.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, θὰ καθυστερήσουμε δώδεκα ὧρες!...

Ἐξηκολούθησαν νὰ προχωροῦν. Κάποτε ὁ ἄνεμος ἐφυσοῦσε τόσον ὀρμητικῶς, ὥστε ἡ ἅμαξα ἐκινδύνευε νὰναστραπῇ. Ἡ θέσις τῶν ταξειδιωτῶν ἐγίνετο ὁλονὲν κρισιμωτέρα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ Μπρὸξ καὶ ὁ Πὸς ἤρχισαν νὰ συζητοῦν ἂν δὲν ἦτο φρονιμώτερον νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον πεζῇ μέχρι τοῦ Περνάου.

Ὁ σύντροφος των ὅμως δὲν ἐφαίνετο διόλου διατεθειμένος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἅμαξαν. Φλεγματικὸς Ἄγγλος δὲν θὰ ἐδεικνύετο ἀπαθέστερος πρὸς τὰ συμβαίνοντα γύρω του. Δὲν ἐπλήρωσε τὴν θέσιν του αὐτὸς εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν διὰ νὰ ταξειδεύσῃ πεζός, καὶ ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ τὸν μεταφέρῃ ἕως ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ...

Ἔξαφνα, περὶ τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν, ἐνῷ ἡ θύελλα ἐμαίνετο, ἐπῆλθεν ἡ συμφορά: Εἷς τῶν ἐμπροσθίων τροχῶν ἐδυθίσθη εἰς μίαν ρωγμὴν τοῦ ἐδάφους, καὶ ὑπὸ τὴν προσπάθειαν τῶν ἵππων, παροτρυνθέντων δι' ἰσχυρᾶς μαστιγώσεως, ἐθραύσθη.

Ἡ ἅμαξα, κλίνασα ἀποτόμως καὶ ἀπωλέσασα τὴν ἰσορροπίαν, ἀνετράπη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς.

Ἀντήχησαν κραυγαὶ πόνου. Ὁ Πός, μολονότι εἶχε μωλωπισθῇ εἰς τὴν κνήμην, δὲν ἐσυλλογίσθη παρὰ τὸ πολύτιμόν του χαρτοφυλάκιον, τὸ δεμένον μὲ τὴν ἁλυσίδα. Καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἅμαξαν, τὸ ἔσφιγξεν ἀκόμη δυνατώτερα ὑπὸ τὴν μασχάλην του.

Ὁ Μπρὸξ καὶ ὁ ἄγνωστος ἐπιβάτης εἶχαν μωλωπισθῇ καὶ αὐτοὶ ἐλαφρότατα, ὁ δὲ ἁμαξηλάτης, ἀνέπαφος, μ' ἕνα πήδημα εὑρέθη ἔμπροσθεν τῶν ἀλόγων του.

Τὸ μέρος ἦτο ἔρημον—πεδιὰς μὲ συστάδα δένδρων ἀριστερά.

— Τί γινόμαστε τώρα; ἠρώτησεν ὁ Πός.

— Τὸ ἁμάξι δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Μπρόξ.

Οὔτε μία λέξις δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγνώστου.

— Εἰμπορεῖς νὰ πᾷς πεζὸς ἕως τὸ Περνάου; ἠρώτησεν ὁ Μπρὸξ τὸν τραπεζιτικὸν ὑπάλληλον.

— Δεκαπέντε βέρστια... μὲ κτυπημένο πόδι.... τί λές! ἀνέκραξεν ὁ Πός.

— Πολὺ καλά... πᾶς μὲ τὸ ἄλογο;

— Καββάλα!;.. Ὕστερ' ἀπὸ δέκα βήματα θὰ ἔπεφτα κάτω...

Δὲν εἶχαν νὰ κάμουν ἄλλο, παρὰ νὰ ζητήσουν ἄσυλον εἰς κανὲν πανδοχεῖον τῶν περιχώρων, ἂν που ὑπῆρχε, καὶ νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ. Τουλάχιστον ὁ Πὸς καὶ ὁ ἄλλος ἐπιβάτης. Ὅσον διὰ τὸν Μπρὸξ καὶ τὸν ἁμαξηλάτην, αὐτοὶ θὰ ἐκαβαλλίκευαν τὰ ἄλογα καὶ θὰ ἔρθαναν εἰς τὸ Περνάου τὸ γρηγορώτερον, θὰ ἐπέστρεφαν δὲ τὴν ἐπαύριον μὲ ἕνα ἀμαξοπηγόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπεσκεύαζε τὴν ἅμαξαν ἐπὶ τόπου.

Ἂν ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος δὲν ἔφερε μαζί του τόσα χρήματα, θὰ εὕρισκε βεβαίως τὴν συμβουλήν. Ἀλλὰ μὲ τὰς δεκαπέντε του χιλιάδας ρούβλια, ἐδίσταζε πολύ...

Ἔπειτα, θὰ εὕρισκαν εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην καμμίαν ἀγροικίαν, κανὲν πανδοχεῖον ἢ καπηλεῖον, ὅπου οἱ ταξειδιῶται θὰ ἠμποροῦσαν νὰ μείνουν ὡς τὸ πρωί; Καὶ πρῶτα-πρῶτα αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἐπρόβαλεν ὁ Πός.

— Ναί... ἐκεῖ κάτω! ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος.

Καὶ ἔδειξε μὲ τὴν χεῖρα ἀσθενὲς φῶς, λάμπον ἐξ ἀποστάσεως διακοσίων βημάτων ἀριστερᾷ, εἰς τὴν ἄκραν ἑνὸς δάσους, ἀμυδρῶς διακρινομένου εἰς τὸ σκότος. Ἀλλ' ἦτο ἄρά γε φανὸς πανδοχείου, ἢ ἁπλῶς πυρὰ ξυλοκόπου;

Ὁ *γιέμσικ* ἐρωτηθεὶς ἀπεκρίθη:

— Εἶνε ἡ ταβέρνα τοῦ Κρόφρ.

— Ἡ τοβέρνα τοῦ Κρόφρ; ἐπανέλαβεν ὁ Πός.

—Μάλιστα, τὸ Καπηλεῖον τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μπρόξ, ἂν θέλετε νὰ κοιμηθῆτε ἀπόψε εἰς αὐτὸ τὸ χάνι, θὰ ἔλθουμε νὰ σᾶς πάρουμε αὔριο πρωὶ-πρωί.

Ἡ πρότασις ἐφάνη ἀρεστὴ εἰς τὸν ἄγνωστον. Ἄλλως τε τί καλλίτερον εἶχε νὰ κάμῃ; Ὁ καιρὸς ἐγίνετο φοβερός, ἡ βροχὴ δὲν θὰ ἐδράδυνε νὰ πέσῃ ραγδαία. Μετὰ μεγάλου κόπου ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ *γιέμσικ* θὰ κατώρθωναν νὰ φθάσουν εἰς τὸ Περνάου μὲ τὰ ἄλογα.

— Σύμφωνοι, εἶπε τότε ὁ Πός. Τὸ πόδι μοῦ πονεῖ, ἀλλ' ἅμα ἀναπαυθῶ ὁλόκληρη νύκτα, ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶμαι εἰς θέσιν τὸ πρωὶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ταξεῖδι.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΛΙΓΟΝ ΧΙΟΝΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΕΓΩ ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου τὸν Ὑμηττόν. Εἶνε σήμερα μία γλυκεῖα ἡμέρα, γεμάτη ἥλιον καὶ χαράν. Ὁ ὄγκος τοῦ εὐγενοῦς καὶ καλλιγράμμου ἀττικοῦ βουνοῦ λάμπει ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας μὲ τὰ μυστηριώδη καὶ ὡραῖα τοῦ χρώματα. Εἶνε ὅλα σκοτεινὰ μὲ περιέργους ἰριδώσεις. Ἀλλ' ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τοῦ βουνοῦ, εἰς μίαν θέσιν ποῦ ἀπέχει ἐξίσου ἀπὸ τὴν κορυφὴν καὶ ἀπὸ τοὺς , ἐλκύει τὸ βλέμμα μου μία κηλὶς λευκή, χρυσίζουσα καὶ ἀποτελοῦσα τὴν ζωηροτέραν ἀντίθεσιν. Εἶνε ὀλίγον χιόνι... Εἶνε ἕνα λείψανον, ἕνα ράκος τῆς μεγαλοπρεποῦς ὁλολεύκου στολῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε περιβληθῇ ἐπί τινας ἡμέρας ὁ Ὑμηττός.

Τὴν ἰδίαν στολήν, τὰς ἡμέρας ἐκείνας, εἶχαν φορέσῃ καὶ τὰ ἄλλα γύρω βουνά, καὶ οἱ *λόφοι τῆς πόλεως*, καὶ ἡ πόλις αὐτή. Ἀλλά... δὲν ἦτο ἀπὸ ὑφασμα ποῦ διαρκεῖ πολύ. Αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, γελῶσαι πονηρῶς, ἤρχισαν εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας νὰ τὸ ἐξυφαίνουν, νὰ τὸ διαλύουν, νὰ τὸ καταστρέφουν. Πρῶτα-πρῶτα ἐγυμνώθη ἡ πόλις, ἔπειτα οἱ λόφοι, ἔπειτα ὁ Ὑμηττός. Παρηκολούθουν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τὴν βαθμιαίαν αὐτὴν ἀπογύμνωσιν. Ἡ παχεῖα γοῦνα τοῦ βουνοῦ, εἰς τὴν ἀρχήν, ἔχανεν ὁλονὲν τὸ πάχος της. Θὰ ἔλεγες ὅτι ἐμαδοῦσε. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ σχίζεται ἐδῶ κ' ἐκεῖ, νὰ κουρελιάζεται. Ἦλθεν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πτωχὸς Ὑμηττὸς ἐφοροῦσε μόνον κουρέλια, λωρίδας λευκάς, ποῦ ἄφηναν γυμνὸν τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ σώματός του. Σιγὰ-σιγὰ ἐχάθησαν καὶ αὐταί, καὶ τὸ σῶμα τοῦ βουνοῦ ἐξεσκεπάσθη ὁλόκληρον. Καὶ σήμερον, τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ἡμέραν τὴν γεμάτην ἥλιον καὶ χαράν, δὲν μένει διὰ νὰ μᾶς ἐνθυμίζῃ τὸν χειμῶνα μὲ τὰς χιόνας του καὶ μὲ τοὺς πάγους του, παρὰ ἡ μικρὰ ἐκείνη κηλὶς εἰς τὸ *μέσον* τοῦ βουνοῦ, τὸ λευκὸν στίγμα τῆς ράχης του, τὸ λείψανον τῆς μεγαλοπρεποῦς του γούνας.

Εἶνε πολὺ ὡραῖον τὸ θέαμα τοῦ μεγάλου γυμνοῦ βουνοῦ, μὲ τὰ σκοτεινὰ του χρώματα καὶ μὲ τὴν πάλλευκον ἐκείνην κηλῖδα. Ἂν ἤμουν ζωγράφος, θὰ ἐζωγράφιζα τὸ ὀλίγον αὐτὸ χιόνι ποῦ ἔμεινεν ἐπάνω εἰς τὸν *πολὺν* Ὑμηττόν. Ἂν ἤμουν κυνηγός, θὰ ἔπαιρνα τὸ τουφέκι μου ὡς πρόφασιν καὶ θὰ ἐπήγαινα νὰ συναντήσω καὶ νὰπολαύσω ἀπὸ κοντὰ τὸ ὀλίγον χιόνι, τὸ ὁποῖον τότε θὰ μοῦ ἐφαίνετο πολύ· διότι αὐτὸ ποῦ διακρίνεται μακρόθεν, ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, ὡς μία μικρὰ λευκὴ κηλίς, εἶνε βεβαίως ὁλόκληρος χιονισμένη φάραγξ, σκιερωτέρα, βαθυτέρα, ὀλιγώτερον ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα τοπία τοῦ βουνοῦ, καὶ δι' αὐτὸ διετήρησε τὸ χιόνι της ἕως σήμερον, ἀφοῦ πλέον κάθε ἄλλο διελύθη. Ἂν ἤμουν, τέλος, ποιητής, θὰ ἔγραφα ἕνα ποίημα ἐμπνευσμένον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐπροσπαθοῦσα νὰποτυπώσω τὴν εἰκόνα καὶ νὰποδώσω ἐπίσης τὴν *πράδοξον* ἐντύπωσιν, ποῦ προξενεῖ εἰς τὴν ψυχήν μου τὸ λευκὸν αὐτὸ λείψανον...

Ἀλλὰ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ἁπλοῦς πεζογράφος καὶ δὲν εἰμπορῶ, φεῦ! νὰ σᾶς ὁμιλήσω παρὰ μὲ λόγια ἁπλᾶ καὶ πεζά... Ἂν τὸ θέμα τῆς σημερινῆς μου ἐπιστολῆς εἶνε τὸ ὀλίγον χιόνι, τὸ τόσῳ ποιητικόν, εἶνε διότι ἀκόμη μὲ κατέχει ἡ ζωηρὰ ἐντύπωσις ποῦ μοῦ ἔκαμε. Διὰ τίποτε ἄλλο, καὶ ἂν ἤθελα, δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ σᾶς γράψω σήμερον. Ἤρχισα νὰ ρεμβάζω εἰς τὸ παράθυρόν μου ἐνώπιον τῆς ὡραίας αὐτῆς εἰκόνος, καὶ νὰ κάμνω κάτι παραδόξους συγκρίσεις καὶ παρομοιώσεις, τὰς ὁποίας αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μεταδώσω. Δὲν εἰξεύρω διατί, ἀλλὰ τὸ χιόνι ἐκεῖνο μέσα εἰς τὴν καρδιὰν τοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖον πρίν, ἐπὶ τόσας ἡμέρας, ἔβλεπα ὁλόκληρον χιονοσκέπαστον, μοῦ ἐφάνη ὡς τὸ λείψανον τῆς ἐμφύτου ἀγαθότητος, τῆς χρηστότητος, τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς εὐαισθησίας, τὸ ὁποῖον *διατηρεῖται* πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν ἑνὸς ἀνθρώπου, βαθύτατα, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἀμελὴς ἀνατροφή, τὸ κακὸν παράδειγμα, τὸ δυσμενὲς κοινωνικὸν περιβάλλον καὶ ἡ ἀμάθεια, τὸν ἐσκλήρυναν καὶ τὸν ἐπώρωσαν ὁλόκληρον, τὸν ἔκαμαν νὰ φαίνεται κακὸς ἄνθρωπος, ἀγνοῶν τὴν ψυχικὴν λευκότητα καὶ τὴν ἀρετήν... Θὰ συναντήσετε τοιούτους ἀνθρώπους εἰς τὴν ζωήν σας· ἀλλὰ μὴν ἀπελπισθῆτε ποτὲ δι' αὐτούς. Τὸ καλὸν σπέρμα ὑπάρχει ἀκόμη ἐντός των, ὅμοιον μὲ τὸ ὀλίγον πάλλευκον καὶ ἀγνὸν χιόνι, τὸ ὁποῖον διατηρεῖται εἰς τὸ σκιερὸν καὶ ἀπρόσβλητον μέρος τοῦ Ὑμηττοῦ. Ἔρχεται περίστασις, καὶ αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰναλάμψῃ καὶ νὰ θαυματουργήσῃ.

Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν τὴν γνωρίζουν καλὰ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ παιδαγωγοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Καὶ δὲν ἀπελπίζονται διὰ κανένα *κακὸν παιδί*, τὸ ὁποῖον ἐπιμένουν νὰ κάμουν καλὸν ἄνθρωπον. Ὑπάρχουν παιδιά, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ εἶνε ὁλόλευκος, ὅπως ὁ Ὑμηττὸς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς χειμερινῆς του δόξης. Ὑπάρχουν πάλιν παιδιά, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἠμαυρώθη, ὅπως ὁ Ὑμηττός, ὁ σκοτεινὸς ὄγκος μετὰ τὴν τῆξιν τῶν λαμπρῶν χιόνων. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν τῶν παιδιῶν, βαθύτατα, μυστικώτατα, διατηρεῖται —εἶνε ἀδύνατον!— ἕνα ἴχνος, ἕνα λείψανον τῆς πρώτης φυσικῆς λευκότητος. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἀναζητοῦν οἱ παιδαγωγοί καὶ οἱ διδάσκαλοι, καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀνασύρουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, διὰ νὰ λάμψῃ καὶ πάλιν καὶ νὰ θαυματουργήσῃ.

Ἀλλ' ἂς σταματήσω ἕως ἐδῶ. Σᾶς λέγω, βλέπετε, πολὺ πεζὰ πράγματα καὶ καταστρέφω τὸ ποιητικόν μου θέμα. Καὶ ἴσως δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει διόλου σᾶς, νὰ μάθετε ὅλας τὰς σκέψεις, ποῦ μοῦ ἔδωσεν ἀφορμὴν νὰ σκεφθῶ ὁ σημερινὸς παράδοξος Ὑμηττός. Μετανοῶ δι' αὐτὰς — ἀλλὰ δὲν μετανοῶ διότι, ἔστω ἀτέχνως, σᾶς παρουσίασα τὴν εἰκόνα του. Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶνε ὡραία.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ἕνα πρωΐ, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν τουαλέττα της, ἡ κυρία Λιλίκα ἐφόρεσε καὶ τῆς κόρης της Αὐγούλας τὰ κατακαίνουργα φορέματα, ποὺ τὰ εἶχε κόψῃ καὶ ράψῃ μόνη της—ἢ σχεδὸν μόνη της. Καὶ ἔτσι ντυμένη καὶ στολισμένη τὴν Αὐγούλα, ἡ μητερούλα της τὴν ἐπῆγε νὰ τὴν δείξῃ τῆς Καλλιόπης.

Ἡ Καλλιόπη εἶνε ἡ καμαριέρα τῆς μαμμᾶς της, ἕνα πολὺ καλὸ κορίτσι, φρόνιμο, μὲ λόγια μετρημένα.

— Πῶς σοῦ φαίνεται, Καλλιόπη, ἡ κόρη μου; τὴν ἐρωτᾷ ἡ κυρία Λιλίκα.

— Ὦ τί ὡραῖα ποὺ εἶνε! ἀπαντᾷ ἡ Καλλιόπη. Εὖγέ σας, κυρία Λιλίκα, ποὺ τῆς ἐράψατε τόσῳ εὔμορφα φορεματάκια!

— Νομίζεις, Καλλιόπη, ἡ Λιλίκα, ὅτι μπορῶ νὰ τὴν δείξω ἔτσι τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμᾶς, χωρὶς νὰ μὲ κοροϊδέψουν;

— Νὰ σᾶς κοροϊδέψουν; Καλὲ τί λέτε, κυρία Λιλίκα. Ἀπεναντίας, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ θὰ εὐχαριστηθοῦν καὶ θὰ σᾶς ἐπαινέσουν πολύ.

Καλέ, αὐτὴ ἡ Καλλιόπη ὡμιλοῦσε σὰν μάντισσα! Πραγματικῶς, ἅμα οἱ γονεῖς τῆς Λιλίκας εἶδαν τὴν ἐγγονούλαν των ἔτσι ὡραῖα ντυμένην, εὐχαριστήθηκαν πολὺ καὶ δὲν ἤξευραν πιὰ μὲ τί λόγια νὰ ἐπαινέσουν τὴν κόρην των.

— Εὖγε, Λιλίκα, τῆς εἶπαν. Εἶσαι πολὺ καλὴ μητερούλα. Τῆς Αὐγούλας σου δὲν τῆς λείπει τώρα τίποτε. Ὅλα της εὔμορφα καὶ κομψὰ καὶ καθαρὰ καὶ καλορραμένα. Μπράβο, παιδί μου!

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΑΤΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ε'. (Συνέχεια)

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Ἄ, ἔννοια σας, γιατὶ ξέρουμε μεῖς πόσο εὐαίσθητο εἶνε τὸ στομάχι σας...

ΔΟΜΙΣΟΛ, *κατ' ἰδίαν*. — Αὐτὸ πάλι ποιὸς τοὺς τῶ εἶπε; *(Δυνατά:)* Πραγματικῶς... ὑπωφέρω λιγάκι...

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ὁ Γιαννάκης, βλέπετε, μᾶς τῶγραψε κι' αὐτό. Μᾶς ἔγραψε πολλὰ γιὰ σᾶς...

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ: — Ὦ, πάρα πολλὰ καλά...

ΔΟΜΙΣΟΛ, *τρώγων λαιμάργως*. — Ἡ μεγάλη του καλωσύνη... μὲ συγκινεῖ πολύ. *(Κατ' ἰδίαν:)* Ποιὸς διάβολος εἶνε πάλι αὐτὸς ὁ Γιαννάκης; Νὰ ἤξευρ τουλάχιστον τὸ ἐπίθετόν του!..

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ἠξεύρουμε τί ἱκανὸς ποὺ εἶσθε 'στὴν ἐπιστήμη σας...

ΔΟΜΙΣΟΛ, *μετριοφρόνως*: — Ὦ!...

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Καὶ σοβαρὸς νέος.

ΔΟΜΙΣΟΛ, *μετριοφρόνως*: — Ὦ!

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Καὶ λαμπρὸς μουσικός!

ΔΟΜΙΣΟΛ. — Ἄ, ὅσο γι' αὐτό, ναί, δὲν σᾶς ἐγέλασαν.

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ, *κατ' ἰδίαν*: — Καθόλου δὲν εἶνε μετριόφρων. *(Δυνατά:)* Σταμάτα, δόσε μιὰ κοτολέττα 'στὸν Ἐξοχώτατο.

ΔΟΜΙΣΟΛ, *κατ' ἰδίαν*. — Μπᾶ! καὶ αὐτὴ μὲ λέει ἔτσι; Φαίνεται ὅτι ὁ Γιαννάκης, ποὺ δὲν τὸν γνωρίζω, εἶνε ὁ μεγαλήτερός μου φίλος καὶ εὐεργέτης.

ΣΤΑΜΑΤΑ, *ὑπηρετοῦσα τὸν Δομισόλ ὅσον εἰμπορεῖ εὐγενικώτερα*: — Παίρνετε, κύριε, ἀκόμη μιὰ κοτολέττα;

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Μὰ τί ἔπαθες, Σταμάτα; ἐξέχασες τί σοῦ εἶπα: Νὰ ὁμιλῇς πάντα εἰς τρίτον πρόσωπον.

ΣΤΑΜΑΤΑ: — Ἀμή τί ἄλλο κάνω ἡ καϊμένη; Ὁ κύριος ἀπὸ 'δῶ δὲν εἶνε τὸ τρίτο προσωπο; *(Δείχνει τὸν Δομισόλ).*

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. Ὤ, τί ἀνόητη! τί ἀνόητη!... Νὰ τὴν συγχωρῆτε, κύριε, σᾶς παρακαλῶ. Εἶνε καινούργια ὑπηρέτρια ποὺ ὅ,τι μᾶς τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὸ χωριό της.

ΔΟΜΙΣΟΛ, *τρώγων ἀτελείωτα*: — Μὴ πειράζεσθε, σᾶς παρακαλῶ. Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν πολὺ οἱ ἀφελεῖς τρόποι, ἡ ἀγροτικὴ ἀθῳότης!...

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, *πρὸς τὴν σύζυγόν του*: — Μὴ χολοσκάνῃς, ἀγάπη μου, μὴ μοῦ συγχύζεσαι γιὰ τόσῳ μικρὰ πράγματα! Ἂς ὁμιλήσωμεν καλλίτερα εἰς τὸν φίλον μας περὶ τοῦ εὐγενοῦς ἐπαγγέλματος, τὸ ὁποῖον ἐκροτίμησε.... Λαμπρὸν σράδιον, κύριε, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὰ βάσανά του. Νὰ εἶσθε ὑποχρεωμένος, μόλις σᾶς καλέσουν, νὰ τρέχετε στὸν πελάτη σας, ὅ,τι ὥρα, τὴν ἡμέρα, τὴν νύκτα!...

ΔΟΜΙΣΟΛ.—Ὄχι δὰ καὶ τὴν νύκτα! Ἐγὼ ποτὲ δὲν πηγαίνω στοὺς πελάτας μου νύκτα. *(Καθ' ἑαυτόν:)* Πῶς διάβολο τοῦ ἦλθε τέτοια ἰδέα;

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ *καθ' ἑαυτήν*: — Δὲν θὰ εἶνε πολὺ γενναῖος. *(Δυνατά:)* Ναί, ἀλλὰ ὅταν εἶνε μεγάλη βία;

ΔΟΜΙΣΟΛ: Ὤ, δὲν βαρυέστε! Πόση βία μπορεῖ νἄνε; Δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος ἂν περιμένῃ κονεὶς ὡς τὴν ἄλλη μέρα!

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, *ἔκπληκτος*: — Πῶς; *(Κατ' ἰδίαν:)* Τί ἀλλόκοτος γιατρός!.. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἔπαιρνα νὰ μὲ γιατρέψῃ.

«Δομισόλ, τρώγων λαιμάργως...» (Σελ. 68, στ. α'.)

(Ἀκούονται ἦχοι πιάνου ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιον).

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ: — Ποιὸς παίζει ἐκεῖ μέσα;

ΔΟΜΙΣΟΛ, *ἀκούων περιφρονητικῶς*: — Πώ, τί φρικτὰ ποὺ παίζει...

ΣΤΑΜΑΤΑ, *σιγά, πρὸς τὴν Καν' Ἀγκαθάκη*: — Εἶνε ὁ ἄλλος κύριος ποὺ ἦλθε γιὰ τὸ πιάνο. Δὲν μοῦ εἴπατε νὰ τὸν βάλω στὸ σαλόνι;

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ: — Καλά, Σταμάτα. Σώπαινε τώρα.

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ἀλήθεια, ἀγαπητέ μου κύριε, δὲν αἰσθάνεσθε ταραχήν, συγκίνησιν, τὴν ὥραν ποὺ κάμνετε καμμίαν ἐγχείρησιν;

ΔΟΜΙΣΟΛ, *μειδιῶν*. — Ἐπισκευήν, θέλετε νὰ πῆτε.

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, *καθ' ἑαυτόν*: — Ἐπισκευήν;! Μ' αὐτὸ εἶνε κτηνῶδες!.. Καλὰ μοῦ γράφει ὁ Γιαννάκης μου ὅτι εἶνε ἰδιότροπος ἄνθρωπος.

ΔΟΜΙΣΟΛ. — Ὄχι, κύριε Ἀγκαθάκη, ὁμολογῶ ὅτι δὲν στενοχωροῦμαι διόλου. Ὅσον χαλασμένον, ὅσον βλαμμένον κι' ἂν εἶνε ἕνα ὄργανον, ἐγὼ θὰ τὸ ἐπισκευάσω, θὰ τὸ διορθώσω μιὰ χαρά. Φθάνει νὰ ἔχω τὰ ἐργαλεῖα μου.

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Μὰ ξεύρετε, ὑπάρχουν ὄργανα καὶ ὄργανα... Ὅταν ἕνα ὄργανον εἶνε πολὺ λεπτόν, πολὺ μή μου ἄπτου...

ΔΟΜΙΣΟΛ. — Ὅταν εἶνε κανεὶς συνειθισμένος καὶ ὅταν ξέρῃ τὴ δουλειά του... βεβαιωθῆτε ὅτι ὅλα τὰ ὄργανα γι' αὐτὸν εἶνε τὰ ἴδια!

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ναί, δὲν λέγω, ἀλλὰ τέλος πάντων...οἱ φωνὲς τοῦ ἀρρώστου... ἡ θέα τοῦ αἵματος, αὐτὰ δὲν σᾶς συγκινοῦν, δὲν κάμνουν τὸ χέρι σας νὰ ;

ΔΟΜΙΣΟΛ, *ἔντρομος, ἀπομακρύνων ὀλίγον τὸ κάθισμά του καθ' ἑαυτόν*: — Τί λέει; παραβάλλει τὸ πιάνο μὲ ἄρρωστο ποὺ ξεφωνίζει καὶ βγάζει αἷμα;.. Καλὲ αὐτὸς εἶνε τρελλός... Ἄ, μὰ χωρὶς ἄλλο, τρελλός. Νά, νά, μὲ κυττάζει μὲ τὸ μαχαῖρι 'ς τὸ χέρι. Δὲν εἶμαστε ἐδῶ καλά...

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, *συνεχίζων ἐνῷ μολογεῖ ὁ Δομισόλ*: — Καὶ τότε ἡ ἐγχείρησις δὲν εἰμπορεῖ νἀποτύχῃ; ἔ, γιατρέ μου;

ΔΟΜΙΣΟΛ, *ὑποχωρῶν περισσότερον καθ' ἑαυτόν*: — Νά τον! τώρα μὲ λέγει καὶ γιατρό! Ἀρχίζει, φαίνεται, ὁ παροξυσμὸς τῆς τρέλλας του. Πρέπει νὰ τὸ στρήβω ἀπὸ ἐδῶ, πρὶν τὸν κάμῳ μανιώδη... *(Δυνατά, κάμνων νὰ σηκωθῇ:)* Κύριέ μου;...

ΣΤΑΜΑΤΑ, *κυττάζουσα καὶ ἐκβάλλουσα ἔξαφνα κραυγὴν τρόμου*: — Ἀαααα!

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ L. Sonolet

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΠΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Μία χονδρὴ μαγείρισσα ἐπαρουσιάσθη κρατοῦσα μεγάλην ἁπλάδαν, γεμάτην ἀπὸ κόκκαλα καὶ ἄλλα ὀρεκτικὰ ἀποφάγια. Τὴν ἔβαλε κάτω καὶ εἶπε:

—Ἐμπρός! καθαρίστε την γρήγορα!

Ὁ Κολοβὸς ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις. Ναί, τὸ παρεδέχετο, ὅτι οἱ σκύλοι εἶνε τέλεια πλάσματα. Προπάντων αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τόσο καλὴν ἀνατροφήν. Τί ὑψηλὰ ποὺ σκέπτονται, τί εὐγενῆ καὶ ὡραῖα αἰσθήματα ποὺ ἔχουν!

Ἀποτελοῦν, καθὼς λέγουν, τὴν ἀριστοκρατίαν, καὶ ὁ Λόρδος ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ποὺ ἔκαμε τὴν γνωριμίαν των... Τώρα, δὲν θὰ ἦτο ἀγένεια ἐκ μέρους του νὰ σταθῇ παράμερα καὶ νὰ κυττάζῃ σὰν βλάκας τὸ παγῶνι; Τί θὰ ἔλεγαν οἱ ἄλλοι; Ἔπειτα ἡ ἁπλάδα εὐωδίαζε τόσο ἔκτακτα!... Ποτέ του δὲν ἔφαγε τέτοια πράγματα...γιά, νὰ τὰ δοκιμάσῃ λιγάκι...

Οὕτω σκεπτόμενος, ὁ Κολοβὸς ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἁπλάδαν κ' ἐγαύγισε μὲ εὐγένειαν:

— Καλὴ ὄρεξι!

Ἔπειτα ἐδιάλεξε καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἕνα κομμάτι κρέας...

Ἔξαφνα, — ὦ Θεέ μου, τί συνέβη λοιπόν;—ἡ ἁπλάδα ἐξηφανίσθη ἀπ' ἐμπρός του καὶ ὁ Κολοβὸς εὑρέθη ἀνάσκελα καὶ εἶδε τὸν οὐρανὸ... σροντέλι! Μ' ἀλήθεια, καλέ, τὸν ἐδάγκαναν εἰς τὸν λαιμόν; Ὅλη ἐκείνη ἡ «ἀριστοκρατία» εἶχε πέσει ἐπάνω του νὰ τὸν σχίσῃ;...

Ὁ Κολοβὸς οὔρλιασεν, ἐτσίριζε, ἐσηκώθη καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν.

«Ἔπεσε στὰ πόδια μας, χύνων δάκρυα εὐγνωμοσύνης...»

Ἐκάθησε περίλυπος καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ συλλογίζεται, κυττάζων τὸ παγῶνι.

— Τί ἦταν αὐτό; Νὰ μὴ παραχωροῦν οὔτε ἕνα κοκκαλάκι εἰς τὸν ξένον ἐπισκέπτην; Ἀφοῦ ἡ φέρεται ἔτσι, τί νὰ περιμένῃ πλέον κανεὶς ἀπὸ τὸν ὄχλον!...

Ἐπέρασαν οὕτω ὀλίγαι στιγμαί. Ὁ Κολοβὸς ἦτο καταλυπημένος. Ἐπιθυμοῦσε τόσον πολὺ νὰ γνωρίσῃ τί καλὰ τρώγουν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη!...

— Καθὼς ἐλέγαμε λοιπόν... οἱ σκύλοι εἶνε πολὺ ἀνώτερα ζῶα, ποὺ οὔτε ἔχουν σύγκρισιν μὲ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ πρῶτα-πρῶτα οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐννοοῦν τὴν γλῶσσάν μας, ἐν ᾧ ἡ ἰδική των δὲν ἔχει γιὰ μᾶς κανένα μυστικόν...

Ὁ Κολοβὸς δὲν ἐπίστευε τ' αὐτιά του.

Φαντασθῆτε!... Τοῦ ὡμιλοῦσεν ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ὁ σκύλος, ποὺ πρὸ ὀλίγης ὥρας τὸν εἶχεν ἀναποδογυρίσῃ... Τοῦ ὡμιλοῦσεν ὡς νὰ μὴ συνέβη τὸ παραμικρόν!

— Μάλιστα, δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον εὐγενέστερα πλάσματα ἀπὸ τοὺς σκύλους...

Ὁ Κολοβὸς ἐπλησίασε τὴν μύτην του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁμιλητοῦ του καὶ μὲ πολλὴν λεπτότητα τὸν ἐμύρισε.

— Κάτι ἐφάγατε, μοῦ φαίνεται...

— Ἄ, μὴ δίδετε προσοχήν!...

— Ἦταν ὡραῖο, ἔ;

— Ὦ, ξεύρετε, ἐγὼ ἀδιαφορῶ διὰ τὴν τροφὴν τοῦ σώματος. Μόνον ἡ πνευματικὴ τροφὴ μ' ἐνδιαφέρει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Εἰς τὰς στέππας

Ὁ Κολοβὸς ἐθριάμβευε. Πρὶν φύγουν, ὁ Σάσας ἐμάζευσεν εἰς ἕνα πιάτο

ὅλα τ'ἀποφάγια καὶ τοῦ τὰ προσέφερε. Οἱ ἄλλοι σκύλοι τοῦ σταθμοῦ τὸν ἐκύτταζαν ζηλοτύπως ποῦ τὰ ἔτρωγε, ἐκουνοῦσαν τὰς οὐράς των καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν :

—Ἔ, δὲ μᾶς λές, εἶνε ὡραῖα ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ὁ Κολοβὸς ἀπεκρίθη ἀφελέστατα :

— Ξεύρετε, ἐγὼ ἀδιαφορῶ διὰ τὴν τροφὴν τοῦ σώματος. Μόνον ἡ πνευματικὴ τροφὴ μ' ἐνδιαφέρει.

Συγχρόνως ἄρπαξε μίαν κοκκαλοραχιὰν ὄρνιθος κ' ἐξηπλώθη παρὰ τὸν φράκτην διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ. Ἡ «ἀριστοκρατία» οὔρλιασεν ἀπὸ φθόνον.

— Μ' ἀλήθεια, εἶνε κόττα ;

— Δὲν ἐννοῶ τί ἔκτακτον βλέπετε, ἀπεκρίθη ὁ Κολοβός. Ἀπὸ τὸ τραπέζι μου ἡ κόττα δὲν λείπει ποτέ. Εἶμαι συνειθισμένος ἐγώ !

— Αὐτὴν τὴν κόττα ποῦ τρῶς, τὴν ἐγνωρίσαμε ζωντανή. Ἦταν πολὺ καλὴ κυρία, ἀλλὰ εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ σκαλίζῃ 'ς τὴν κοπριά.

— Πρέπει νὰ τὴν ἔπλυναν καλὰ πρὶν νὰ μοῦ τὴν μαγειρεύσουν. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι μυρίζει θαυμάσια !

— Ναί, ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι μποροῦσαν νὰ σᾶς βάλουν καὶ ὀλίγες πατάτες ψητές ;

— Μπᾶ, τί λέτε ! Στὸν τόπον μου δὲν τρώγουν πατάτες παρὰ τὰ μανδρόσκυλα

— Μοῦ κάμνετε τὴν χάριν νὰ μοῦ πῆτε, ἠρώτησε τότε ἕνας σκύλος, προσβληθείς, ποῦ ἐχάσατε τὴν οὐρά σας ;

— Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἐπαρχιώτης χωρὶς ἴχνος ἀνατροφῆς, διὰ νὰ μὴ ξεύρῃ ὅτι μᾶς κόβουν τὴν οὐρὰ χάριν ὡραιότητος.

— Γιὰ ἐλᾶτε πιὸ κοντά, νὰ σᾶς δείξουμε τὴν ἀνατροφή μας.

— Καὶ γιατί νὰ σᾶς κάμω τόση τιμή; Νὰ ἡ ἄμαξά μου, σὲ λίγο θὰ φύγω. Βλέπετε αὐτὴ τὴν κοτολέττα; τί ὡραία ποῦ εἶνε ! θὰ τὴν κάμω μιὰ μπουκιά !

Μετὰ τοῦτο ὁ Κολοβὸς ἀνεκάθησεν εἰς τὰ πισινά του πόδια καὶ ἤρχισε νὰ γλύφεται.

— Οὔ νὰ χαθῇς, βρωμερέ !

— Παλιόσκυλο !

— Βλάκα !

— Ἔλα, ρέ, πιὸ κοντά !...

— Κωλοβέ ! ἐδῶ !

Τὸν ἔκραξεν ὁ κύριός του. Ἐπήδησεν ἀμέσως εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἐθρονίσθη πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου.

— Μὲ βλέπετε ; ἐγαύγισε πρὸς τοὺς σκύλους τοῦ σταθμοῦ.

— Ἐσύανο ! χαμένε ! ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Σάσας προσέφερεν εἰς τὸν Κολοβὸν ἕνα κομμάτι ζάχαρι.

— Τραγανίζω ζάχαρι ! ἐφώναξε. Πάντα μοῦ δίδουν ἕνα κομμάτι ὡς *ἐπιδόρπιον*... Ἀ, τί γλυκειὰ ποῦ εἶνε. Ἀντίο σας !

Καὶ ἐχώθη ἀνάμεσα εἰς τὰ πόδια τοῦ ἀμαξηλάτου... Ἡ ἄμαξα ἐπροχώρει σιγὰ-σιγά. Οἱ τροχοὶ ἐδυθίζοντο εἰς τοὺς ἄμμους. Ὁ ἥλιος ἦτο φλογερός. Ὁ Βάσκας ἐσκούπιζε τὸν του. Ὁ Σάσας ἦτο χωμένος εἰς μίαν ἄκρην. Μόνος ὁ Ἀλέξης Λούδοβιτς δὲν ὑπέφερε διόλου καὶ ἐγελοῦσε.

— Δὲν εἶνε τίποτε ἀκόμη ! Στὴν Ἀμερικὴ μοῦ συνέβη νὰ ἐργασθῶ μὲ θερμοκρασίαν 45 βαθμῶν.

— Μὰ γιατί τὸ ἐκάνατε ;

— Καὶ πῶς ἠμποροῦσα νὰ ἀρνηθῶ ἐργασίαν, ἀφοῦ οἱ προϊστάμενοί μου μοῦ ἔδιδαν τὸ παράδειγμα ; Ἀκόμη καὶ τὰ κορίτσια των—οἱ *λαΐδες*, καθὼς τὶς ἐλέγαμε,—εἰργάζοντο εἰς τὸν ἥλιον, χωρὶς νὰ φοβοῦνται μὴ καταστρέψουν τὰ χέρια των. Καὶ ὅμως καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶχε τριακόσιες χιλιάδες δολλάρια ! Τὸ βράδυ ὅλοι μαζὶ ἐπλυνόμεθα καὶ ἐσυγυριζόμεθα. Προϊστάμενοι καὶ ἐργάται ἐκαθήμεθα εἰς μεγάλην τράπεζαν, κοινήν. Μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ ἡλικιωμένοι ἐδιάβαζαν τὴν Ἁγίαν Γραφήν, οἱ *λαΐδες* ἐκάθηντο εἰς τὸ πιάνο. Ἄλλοι ἐτραγουδοῦσαν, ἄλλοι ἐχόρευαν. Εἰς τὰς δέκα ἐπηγαίναμε 'στὸ κρεβάτι, διότι τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὰς ἑξήμισυ, ὕστερ' ἀπὸ τὸ τσαΐ, ἄρχιζε πάλιν ἡ ἐργασία.

Τὸ φθινόπωρον ἤμουν κάποτε ὑποχρεωμένος νὰ πηγαίνω εἰς τὸ δάσος, ἀπὸ τὸ ποτάμι μὲ τὴ βάρκα. Ἔκαμνε πολὺ κρύο τότε. Ἔμπαινα στὸ νερό, διὰ νὰ τραβήξω κάτι θεόρατους κορμούς, καὶ ἔπειτα, μουσκίδι ὅλος, ἀνέβαινα πάλι στὴ βάρκα. Τὴ νύκτα ἀδύνατο νὰ κοιμηθῶ. Τὸ δάσος ἦταν ἄγριο, μυστηριῶδες...

— Ἐφοβεῖσθε τὰ θηρία ;

— Οἱ ἄνθρωποι ἦταν πλέον ἐπίφοβοι. Ποῦ νὰνάψω φωτιά ! Ἀπὸ κάθε δένδρο μποροῦσε νὰ μοῦ ἔλθῃ τότε μιὰ τουφεκιά !... Θυμοῦμαι μιὰ τέτοια νύκτα, ποῦ τὴν περάσαμε στὸ δάσος. Γύρω ἡσυχία. Ἔξαφνα ἀκούσαμε γαυγίσματα. Φοβηθήκαμε, ἀλλὰ ἡ Μπιούττη, ἡ λαΐδη, ποῦ ἦταν μαζί μας, μᾶς καθησύχασε.

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε, μοῦ εἶπε· θὰ κυνηγοῦν κανένα μαῦρο.

Δὲν ἐκατάλαβα τίποτε.

— Μαῦρο ; εἶπα· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πλέον δουλεία καὶ σωματεμπορία.

— Δὲν θὰ εἶνε δοῦλος, ἀλλὰ θὰ κατηγορεῖται διὰ κανένα κακούργημα. Θὰ τὸν εὕρουν καὶ θὰ τὸν συλλάβουν. Στὴν πόλι, θὰ τὸν ἐφυλάκιζαν καὶ θὰ τὸν ἐδίκαζαν· ἀλλὰ ἐδῶ δὲν εὐκαιροῦν γιὰ τέτοια· γιὰ μᾶς ἕνας μαῦρος εἶνε πάντα ἔνοχος.

Ἡ Μπιούττη ἐσηκώθη ἔξαφνα, ἐκύτταξε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων καὶ εἶπε :

— *Πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσωμε. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν εὕρουν.*

— Τὸν βλέπετε ;

— Βεβαίως· τὸν γυρεύουν πρὸς τὰ κάτω, ἐνῷ ἐκεῖνος ἔφυγε πρὸς τὰ ἐπάνω. Βλέπετε ; ἐνῷ δὲν φυσᾷ διόλου ἄνεμος, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων κινοῦνται.

— Θέλετε νὰ τὸν παραδώσετε ;

— Βεβαίως.

Ἐφαντάσθηκα τότε τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον κρυμμένον εἰς τοὺς κλάδους, νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸν φόβον, ἐνῷ τὸ μόνον του ἴσως ἔγκλημα ἦτον ὅτι εἶχε μαῦρο πετσί... Δὲν φαντάζεσαι πόσο τὸν λυπήθηκα...

Ἔπιασα τὸ χέρι τῆς Μπιούττης.

— Μπιούττη, τῆς εἶπα, ὅταν ἔσωσα τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ σας, μοῦ ὑποσχεθήκατε νὰ μοῦ ἀνταποδώσετε τὴν χάριν ὅπως θὰ ἤθελα ;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, νὰ μοῦ χαρίσετε αὐτὸν τὸν μαῦρον.

— Σᾶς χρειάζεται ;

— Ὄχι, ἀλλὰ εἶνε καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅπως σεῖς καὶ ἐγώ. Θὰ τὸν σκοτώσουν, ἐνῷ εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ἀθῶος. Θὰ δώσωμεν μίαν ἡμέραν λόγον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ζωήν του.

— Τὴν ζωὴν ἑνὸς μαύρου ; ἠρώτησεν ἡ Μπιούττη ἔκπληκτη.

— Μαύρου ἢ λευκοῦ ἀδιάφορον ! Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοί μας.

— Τί ἀστεῖοι ποῦ εἶσθε σεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι !

— Τελοσπάντων, δὲν μοῦ τὸν χαρίζετε ;

— Ναί, ἀφοῦ τὸ θέλετε...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΗ ΝΕΑ

Βύπνησε, πατρίδα μου, γοργὴ
Ἀπὸ τὸν βαρὺ τὸν λήθαργό σου,
Στήριξε τὰ πόδια σου στὴ γῆ,
Νοιῶσε μέσ' στὰ σπλάχνα σου τὸ Ἐγώ σου!

Οἱ μεγάλοι κ' ἔνδοξοι νεκροὶ
Δὲν μποροῦν νὰ κάμουν δοξασμένη
Μιὰ γενιὰ ἀδιάφορη, μικρή,
Μιὰ γενιὰ νωθρὴ καὶ κουμισμένη!

Μὴν κουμπᾶς ὀχρή, μὲ στεναγμούς,
Στὰ σπασμένα μάρμαρα τ' ἀρχαῖα!
Ζήτησ' αἷμα, σφρῖγος καὶ
Στὴ ζωὴ τὴν τωρινή, τὴ νέα!

Ἀχ! τὸ παρελθὸν τὸ σεβαστὸ
Εἶν' αἰῶνες, σκέψου, πεθαμένο·
Πλάσ' ἕνα *παρὸν* σπαρταριστό,
Ἕνα *μέλλον* πλάσε τιμημένο!

Βύπνησε, πατρίδα μου, γοργὴ
Ἀπὸ τὸν βαρὺ τὸν λήθαργό σου,
Στήριξε τὰ πόδια σου στὴ γῆ,
Νοιῶσε μέσ' στὰ σπλάχνα σου τὸ Ἐγώ σου!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΑΤΖΙΑΑΚΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Τί εἶνε πάλιν αὐταὶ αἱ λευκαὶ λέξεις ;

Κάθε τομὰ ! Ἕνας νέος, πολὺ ὡραῖος καὶ πρωτότυπος Διαγωνισμός, τὸν ὁποῖον σήμερον διὰ πρώτην φορὰν σᾶς προτείνω, καὶ ὁ ὁποῖος, εἶμαι βεβαία, θὰ σᾶς ἀρέσῃ πολὺ καὶ θὰ ἐπιτύχῃ.

Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται :

Ἐὰν ἀναγνώσετε μὲ προσοχὴν τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, ὁλόκληρον, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους—ὅπως θὰ συνεθίζετε,—θὰ ἴδητε ὅτι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη τοῦ κειμένου, ὑπάρχουν — ἀφιμένα ἐπίτηδες — διαστήματα λευκά. Εἰς κάθε τοιοῦτον διάστημα *λείπει* ἀπὸ μία λέξις. Αἱ *λευκαὶ* λοιπὸν *λέξεις* εἶνε αἱ λέξεις *ποῦ λείπουν*, ποῦ δὲν ἐτυπώθησαν ἐπίτηδες, καὶ ποῦ πρέπει νὰ τὰς ἀνακαλύψετε καὶ νὰ τὰς μαντεύσετε.

Εἰς τοῦτο θὰ ὁδηγηθῆτε: Ἰον, ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς φράσεως· Ἴον, ἐν γένει ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ συγγραφέως· Ἴον, ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον δεικνύει ἐπάνω-κάτω τί μέγεθος, πόσα στοιχεῖα πρέπει νὰ εἴχεν ἡ ἐκεῖθεν ἀφαιρεθεῖσα λέξις· καὶ Ἴον, ἀπὸ τὴν ἐγνωσμένην εὐφυΐαν σας καὶ μαντικήν σας δύναμιν. Ἐπάνω-κάτω ὅπως κάμνουν καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι μὲ τὰς ἀκρωτηριασμένας ἐπιγραφὰς καὶ οἱ φιλόλογοι μὲ τὰ ἐφθαρμένα καὶ ἐλλιπῆ παλαιὰ χειρόγραφα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ νέος μας Διαγωνισμός. Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἐν ὅλῳ δώδεκα *λέξεις*. Ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ τὰς εὕρῃ καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλῃ γραμμένας εἰς φύλλον κοινοῦ χάρτου, ὡς ἑξῆς :

«Ἀπάντησις εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων τοῦ 9ου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως, ὑπὸ τοῦ συνδρομητοῦ (ἐδῶ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον).

«1.—Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*, στίχον *δεῖνα*, λείπει ἡ λέξις (παραδείγματος χάριν :) *ἀγαθόης*.

«2.—Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*, στίχον *δεῖνα*, λείπει ἡ λέξις *περιπλανωμένη*».

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐννοεῖται ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὕρῃ. Δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ μὲ Πρῶτον Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ (ἴδε περὶ τούτου τὸν Ὀδηγόν, Κεφ. Ε'. ἄρθρον 3, § α'.) ὁποιος εὕρῃ ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα, καὶ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐὰν δὲ τὰς εὕρουν πολλοί, τὸ Βραβεῖον θὰ ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου εἰς ἕνα.

Ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ὅλοι καὶ ὅλαι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1908. Αἱ δὲ λύσεις εἶνε δεκταὶ ἐξ Ἀθηνῶν μέχρι τῆς *5 Φεβρουαρίου*, ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς *15 Φεβρουαρίου* καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς *29 Φεβρουαρίου*.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῆς λύσεως, ὅταν θὰ μάθετε πλέον ὅλοι ποῖαι *ἀκριβῶς* εἶνε αἱ δώδεκα λειποῦσαι λέξεις, θὰ πάρετε τὴν πέννα σας καὶ θὰ τὰς σημειώσετε ὅλας εἰς τὰς θέσεις των, διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἀνὰ χεῖρας ἐλλιπὲς φυλλάδιον, πρὸς ἰδίαν σας χρῆσιν καὶ εὐχαρίστησιν... Ὅσοι μάλιστα ξεύρουν νὰ κάμνουν καὶ γράμματα τοῦ τύπου, θὰ τὸ συμπληρώσουν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἂν πάλιν μερικοὶ θέλουν νὰ τὸ ἀφίσουν μὲ τὰ κενά του, διὰ νὰ προτείνουν καὶ εἰς ἄλλους κατόπιν τὴν εὕρεσιν τῶν *λευκῶν λέξεων* καὶ νὰ διασκεδάζουν,—καὶ αὐτὸ βέβαια δὲν εἶνε ἄσχημον.

Ἐννοεῖτε, πιστεύω, καὶ χωρὶς νὰ σᾶς τὴν εἰπῶ ἐγώ, τὴν ὠφέλειαν τοῦ νέου αὐτοῦ Διαγωνισμοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπαναλαμβάνω κάθε τόσον, καὶ ἀργότερα ἴσως θὰ συστηματοποιήσω περισσότερον. Εἶνε μία ὡραία Πνευματικὴ Ἄσκησις, ἡ ὁποία καὶ τέρπει καὶ διδάσκει.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συνταγὴ τοῦ Κουριοκεφαλάκη πρὸς ἀσφαλῆ ἐπιτυχίαν τῆς αὐτοπροσωπογραφίας :

— Στάτου ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην, βάλε ἐπάνω ἕνα διαφανὲς χαρτί, καὶ ξεσήκωσε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Πόθου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Χατζιδάκη καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος, ἔδωσαν νέαν ὤθησιν εἰς τὸ ξεσπάθωμα. Πολλὰς ἐπιστολὰς ἔλαβα καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ φίλους μου, οἱ ὁποῖοι μὲ βεβαιώνουν ὅτι θὰ καταβάλουν κάθε προσπάθειαν διὰ νὰ ἐγγράψουν νέους· συνδρομητὰς καὶ πρὸ πάντων νὰ διαδώσουν τὴν ἰδέαν τοῦ Ξεσπαθώματος, τὸ ὁποῖον θάναμορφώσῃ ἐντὸς ὀλίγου τὸ περιοδικόν μας. Ἀρκεῖ νὰ διπλασιασθοῦν οἱ ὑπάρχοντες σήμερον συνδρομηταί, κ' ἐγὼ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι ἀμέσως θὰ κάμω τὴν ἔκδοσίν μου *πολυτελῆ*, μὲ πρώτης ποιότητος χαρτὶ καὶ μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας. Τὸ σύνθημα τώρα εἶνε : *Καθένας ἄλλον ἕνα* !

ΠΕΝΤΕ ΗΜΕΡΑΣ

Μόνον πέντε ἡμέρας ἔχετε καιρὸν διὰ νὰνανεώσετε τὴν συνδρομήν σας ἐντὸς τῆς τελευταίας προθεσμίας — 31 Ἰανουαρίου — καὶ νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν Γ' Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου. Ἔπειτα τίποτε !

«Σὲ ἀγαποῦσα πολύ, καλή μου Διάπλασις —μοῦ γράφει ἡ *Φίλη τῶν Ἀνθέων*.—μὰ τώρα, μὲ τὸν νέον σου τόμον, σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον. Καὶ μακαρίζω τὴν ὥραν ποῦ μοῦ ἐσύστησεν ἡ *Κίρκη* τὸ περιοδικόν σου. Τί σημειόνω δι' ὅτους θὰ ξεσπαθώσουν. Βλέπετε ; μακαρίζουν τὴν ὥραν οἱ... ξεσπαθωνόμενοι.

Ἡ *Κόκκινη Γραβάτα* μοῦ γράφει : α' Ἐλαβα ὅλα τὰ φυλλάδια... Τί ἔγεινε στὸ σπίτι ἀπὸ τὰδέλφια μου, ἀδυνατῶ νὰ σοῦ περιγράψω Εἴμεθα πέντε παιδιά, ἐξ ὧν τὰ δύο ἀγόρια, τὰ ὁποῖα εἶνε ξετρελλαμένα μαζί σου· μαζεύουν δὲ λεπτά, ἐπειδὴ θέλουν μὲ τὰς οἰκονομίας των νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ εἰσέλθουν καὶ αὐτὰ εἰς τὸν κύκλον τῶν συνδρομητῶν. Δύνασαι ;» — Βεβαιότατα. Τοὺς ἀπαντῶ καὶ τοῦτο περιμένω.

Ὁ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς Μυτιλήνης «Ἀγῶν» ἐγγραφεὶς ἄπορος ὑπ' ἀριθ. 13 τοῦ 1907, μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐκφράσω καὶ δημοσίᾳ τὰς θερμοτάτας του εὐχαριστίας πρὸς τὸν λαμπρὸν Σύλλογον.

Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*, διότι ξανάρχισες τὰς συχνὰς ἐπιστολάς σου. Καὶ ἡ σημερινή σου, ὡς πάντοτε, ὡραιοτάτη. Θὰ εἴπω εἰς τὸν κ. Χατζιδάκην, πόσον σ' ἐμάγευσε τὸ ἄρθρον του. Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Ἔψηφισε καὶ τὸ "*Αστρον Ἑσπερινόν*, ὁ Ἄγγλος φίλος μου ὁ παλαιός, ὁ ὁποῖος μὲ τόσον ἐνδιαφέρον παρακολουθεῖ τὴν κίνησίν μας, καὶ ἀνταλλάσσει ἀκόμη καὶ Μικρὰ Μυστικά, καὶ μὲ πολλοὺς συνδρομητάς μου διατηρεῖ ἰδιαιτέραν ἀλληλογραφίαν. Νά, πρὸ ὀλίγου ἔλαβα τὸ ψηφοδέλτιόν του, συμπεπληρωμένον ὡραιότατα.

Ὡραῖα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, *Ἀναγεννώμενε Φοίνιξ*. Ἡ ἰδέα ἐκείνη ἐγκαταλείφθη πρὸς τὸ παρὸν ὡς ἀνεκτέλεστος. Ἀργότερα ἴσως, ὅταν θὰ γίνωμε περισσότεροι, ἡ ἐνέργεια θὰ συνεχισθῇ.

Ἀθάνατος Ἑλλάς, ὑποθέτω ὅτι θὰ σοῦ ἐπόνεσε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὶ πρωτότυπο μαγγάλι τῆς κυρὰ-Δέσποινας... Ἀλλὰ τί ζωηρὰ ἡ περιγραφή σου ! Μοῦ ἐφάνη ὅτι κ' ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖ κ' ἔφηνα μαζί σας.

Φυσολάτρις, καὶ τὸ συγχαρητήριον ποίημά σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, καὶ ὅσα ἐπίσης μοῦ γράφεις διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν ποῦ τρέφει πρὸς ἐμὲ ὁ καλός σου μπαμπᾶς. Εὐχαρίστησέ τον ἐκ μέρους μου. Ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Ὡραῖαι ἐπιστολαί μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Εὐχὴ τῆς Μάνας*, *Μαραμένη Φύσις*, *Ἱερὰ "Αλκις*, *Κανδανολέων*, *Ἀφροκρίνα*, *Ἐμπνευσμένη Καλλιτέχνις* καὶ *Δόκιμος Καλλιτέχνις*.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

1. — Ἐν πτωχὴν παιδίον ἐξ Ἀθηνῶν, πολὺ φιλόμουσον, μοῦ συνιστᾷ σήμερον μὲ τὰς θερμοτέρας λέξεις ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*. Μὲ διαβεβαιώνει δὲ ὅτι, ἂν τὸν ἐγγράψῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς εὐπόρους μας, «οὐδέποτε ἴσως θἀποκτήσω συνδρομητὴν διαπνεόμενον ὑπὸ μεγαλειοτέρας; πρὸς ἐμὲ ἀγάπης».

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τοῦ *Ἰωάννου Τσακασιάνου*, τοῦ διαπρεποῦς Ζακυνθίου ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν Διάπλασιν ἐτίμησεν ἄλλοτε διὰ τῆς συνεργασίας του. Θερμότατα συλλυπητήρια πρὸς τὴν ἐσπερευθῆ οἰκογένειαν, καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ ποιητοῦ Γεώργιον Ι. Τσακασιάνον, τὸν ἀγαπητόν μου φίλον.

Νέα ψευδώνυμα : *Φυσολάτρις*, κ. (Δ. Μ. Σ.) *Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς*, α. (Ν. Π.) *Ξεπεσμένος Λόρδος*, α. (Γ. Φ.) *Κιβωτὸς τοῦ Νῶε*, κ. (Ε. Χ.) *Ἑλληνὶς τῆς Ἀνατολῆς*, κ. (Α. Ε.) *Πικριδιακὴ Μέλισσα*, α (Φ. Δ.) *Δούκισσα τῆς Κεφαλληνίας*, κ. (;;;) *Ἥσυχο Νεράκι*, κ. (Ε. Α.) *Κῆρυξ τοῦ Δικαίου*, α. (Δ. Μ.) *Ξανθὴ Ἁρμονία*, α. *Θέμις*, κ. (Δ. Ν.) *Ὑπὲρ Ἐλευθερίας*, α. (Μ.Χ.) *Ἀποκρᾶτίκη Μουτσούνα*, α. (Γ. Γ.) *Θαυμάστρια τοῦ Βεργαρδάκη*, κ. (Μ. Ε.) *Περαιωτάκι*, α. (Τ. Μ.) *Ἀντάρκις τοῦ Σπιτιοῦ*, κ. («;;;») *Ναυτόπαις τῆς Θυέλλης*, α, (Μ. Μ.) *Ἀνδριὰς τοῦ Κολοκοτρώνη*, α. (Α.Σ.) *Σπιγγοβόλος Ἄρκτος*, α. (Ν. Κ.) *Διαυγὴς Οὐρανός*, α. (Α.Τ.) *Μαγικὴ Ῥάβδος*, α (+) *Κίτρινο Φύλλο*, α. (ἰδού, εὐχαρίστως; ἐπαινοῦθ τὸ ἀκούτιον λάθος) *Κάρμεν*, κ. (+) *Πίφ-Παφ-Πούφ*, κ. (+).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Κόρη τῆς Μακεδονίας*, κ. *Συριανὴ Ξανθούλα*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κτηρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Δεκαοκταέτις Ὀνειροπόλος* μὲ τὴν *Ναυτοπόλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Ἄνθος τῆς Αἰγόπτου* καὶ *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας*· — ἡ *Ἐθνικὴ Ἐκδίκησις*

μὲ τὴν *Μελαχροινὴν Ἐρημίτιδα, Εὐζωνάκι τῶν Τρικκάλων, Μαραμένην Γαζίαν* καὶ *Σανθὴν Μουσμέ* — ὁ *Ἐλπιδοφόρος* μὲ τὴν *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν* καὶ *Γαλανόλευκον Σημαίαν* — ἡ *Εὐγενὴς Φυσιογνωμία* μὲ τὸν *Ἐλπιδοφόρον, Βασιλέα τῆς Νυκτὸς* καὶ *Μικρὸν Δάκωνα* — ὁ *Κρῖνος Ταϋγέτης* μὲ τὸ *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου* καὶ *Ἀγκάθι* — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ἐλπίδα τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα* — ἡ *Ἀθάνατος Ψυχὴ* μὲ τὴν *Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας* — ὁ *Ἐρνάνης* μὲ τὴν *Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας* καὶ *Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην* — τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* μὲ τὸ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος, Ἐθνομάρτυρα, Ἑλληνικὸν Κλέος* καὶ *Μαραμένην Φύσιν* — ὁ *Ἀργυροδίνης Πηνειὸς* μὲ τὸν *Περιπλανώμενον Ἀθηναῖον* — ὁ *Ἀστὴρ τῆς Χίου* μὲ τὴν *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Ἀνθοστόλιστον Χίον, Δυστυχῆ Ὕπαρξιν, Ναυτοπούλαν* καὶ *Αὔραν τῆς Νεότητος* — ἡ *Παλλὰς* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Μαρμαρωμένον Βασιληᾶν* — ὁ *Χρυσοκόμης Ἀπόλλων* μὲ τὸν *Βασιλέα τῆς Νυκτός, Ναύαρχον τῶν Ἀστακῶν* καὶ *Μαρμαρωμένον Βασιληᾶν* — ὁ *Δαναΐδης* μὲ τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* — ὁ *Στέφανος τῆς Δόξης* μὲ τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* — ὁ *Βαρῶνος Σκαρπίας* μὲ τὴν *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν, Ἐλπίδα τῆς Ἐλευθερίας, Ἄρμα τοῦ Ἡλίου* καὶ *Ἀγριοβιολέττας* — ὁ *Διάττων Ἀστὴρ* μὲ τὸν *Δόκιμον Καλλιτέχνην, Δεκαοκταέτιδα Ὀνειροπόλον, Μπεέμ* καὶ *Ἐρνάνην* — ὁ *Κύκνος Μυτιλήνης* μὲ τὸ *Ἀφρόκρινο, Πίστιν-Πατρίδα* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* — ὁ *Ἀναγεννώμενος Φοῖνιξ* μὲ τὴν *Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην, Ρεμβάζουσαν Σεληνολάτριδα, Πάφ, Βάκχην* καὶ *Ἑλένην* — τὸ *Γλυκοχάραμα* μὲ τὸ *Νυκτολούλουδο, Τροβατόρε, Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας, Μοιρίταν* καὶ *Ἡρωΐδα τοῦ Μεσολογγίου.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πλοίαρχον Νέμον* (τὸ ψηφοδέλτιον δεκτόν· ὡραιοτάτη ἡ περιγραφὴ τῆς τελετῆς·) *Περίφημον Καβαλλάρην* (περιμένω τὴν παρέλασιν μὲ τὸ ἀλογάκι σου·) *Κόρην τῆς Μακεδονίας* (ὦ, εἶμαι εὐτυχὴς νὰ κρύω τέτοια γλυκὰ λογάκια· ἀσπάζομαι τὸν ἀδελφόν σου·) *Ἐλεύθερον Ἕλληνα* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Θέμιδα* (ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσε· νὰ ἔχω τέτοιαν φίλην τόσα χρόνια καὶ νὰ μὴ τὸ ξεύρω!) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Χιονισμένον Δάσος* (διατί ὄχι; καὶ σὺ ἔπρεπε νὰ στείλῃς·) *Χάος* (ἐλήφθη·) *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* (εὐχαριστῶ πολὺ τὸν Σύλλογον διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη·) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ προσεύχεσαι·) *Ρόδον τῆς Λέσβου* (σοῦ ἔστειλα ψηφοδέλτιον·) *Πικριδιακὴν Μέλισσαν* (ἡ ἐπιστολή σου μὲ συνεκίνησε πολύ, διότι μοῦ ἔδειξε πραγματικῶς ὅλην τὴν ἀγάπην σου·) *Στέφανον τῆς Δόξης* (ἔστειλα·) *Γαλανὴν Ἑλληνοποίλαν* (ἀπλούστατα, σοῦ τὰ ἔστειλα καὶ ἐκ δευτέρου, διότι μοῦ ἔγραψες ὅτι δὲν τὰ εἶχες λάβει·) *Κυανόλευκον Λάβαρον* (ὁ κ. Ξ. θαυμαγνώσῃ πολὺ εὐχαρίστως τὸ ποίημά σου·) *Ἰδομένέα* (τοῦ λοιποῦ τὰ φυλλάδια θὰ τὰ λαμβάνετε ἐκεῖ· τὴν Κυριακὴν· ναί, καὶ εἰς τὰς Μεταμορφώσεις ἐπίσης·) *Κόρμεν* (περὶ τῆς προτάσεώς σου εἰς τὸ προσεχές, διότι σήμερον δὲν ἔχω πολὺν τόπον·) *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* (ἔστειλα·) *Θυελλώδη Οὐρανόν* (εἶνε συνδρομήτριαι, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τί ψεύδώνυμα ἔχουν·) *Ὠχράν Ἀκτῖνα, Ἀργοναύτην* (δὲν ἐνόησα καλὰ τὰς ἀπορίας σου· εἰμπορεῖς νὰ ἐξηγηθῇς καθαρώτερα;) *Ριγολέττον, Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης, Μονάκριβην Ξανθούλαν, Μέγαν Ἀλέξανδρον* (φαίνεται ὅτι δὲν ἐδιάβασες καλὰ τὸν *Ὀδηγόν*·) *Μεσημβρινὸν Ἀστέρα* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *22 Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 5 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου. ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 1 Μαρτίου.

72. Λεξίγριφος.

Φωνῆεν, τόπου ἐπίρρημα
Καὶ τῆς Γραφῆς γυνή,
Ἀρχαία χώρα κάνουνε
Ἀμέσως νὰ φανῇ.

Ἐτσάλη ὑπὸ τῆς Εὐγενοῦς Φυσιογνωμίας

73. Στοιχειόγριφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.

Ἓν γράμμα σβύνω ἀπὸ κοινὸν ἐπίθετον
Συνάμα δὲ τὸ ἀναγραμματίζω
Κ' ἐκεῖνον ποῦ εἶχα πρῶτα τὸ ἀντίθετον
Χωρὶς κανένα σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρωταθλητοῦ

74. Ἀναγραμματισμός.

Ἐπίθετον σογκριτικὸν
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Φυτὸν, στολίδι τῶν ἀγρῶν,
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Ἀεράκι

75. Τρίγωνον.

1.—Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἑλληνική.
2.—Ἐπίθετον.
3.—Προστακτικὴ λαμβανομένη ὡς ἐπίρρημα.
4.—Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.
5.—Ἀντωνυμία.
6.—Σύμφωνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαρτίνου Πύργου

76. Ἐπιγραφή.

Π Α Γ Α
Α Τ Ο Ν
Σ Π Λ Η
Ι Ο Ν Σ
Σ Ω Υ Ο
Σ Ε Α Υ
Ν Ο Τ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Ὀνείρων

77-79. Συμπλήρωσις φράσεων.

1. Γῆρας — — βαρύτερον.
2. Πλούτη — ἀνέμων —.
3. Καλῶς — τοῦ κακῶς — προτιμώτερον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάτασπρου Ἀραπάκου

80. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μυθικὸν ζῷον, τὰ δὲ τρίτα γράμματα γυναῖκα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

1, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας ἱστορικός. 2, Πόλις τῆς Ρωσσίας. 3, Φωνὴ ζώου· 4, Ἔνδοξος νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

81. Φωνηεντόλιπον.

μτ - μσς - μ - ζν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σειρίου.

82. Γρῖφος.

δς δς δς
δς : υἱέ μ' δς Θ Θ -|-ες -|-ες
ἀεί
δς νῦ δς Θ Θ -|-ες -|-ες
Θ -|-ες
δς δς
δς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μπουμπουλίνας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 49 καὶ 50.

561. Θήραμα (θῆ, Ρᾶ, μά.)—562. Ἱστλοσῖτος.— 563. Τραπεζοῦς (τράπεζ(α)οὗς.)

564.
Κ
ΠΟΑ
ΦΑΡΟΣ
ΠΑΠΥΡΟΣ
ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ
ΑΟΡΑΤΟΣ
ΣΟΛΟΙ
ΣΟΣ
Σ

565. ΑΛΚΑΙΟΣ (Λάιος, Κάλαις, Ἰλιάς, Ὀλκάς, Σκιά.) 566. Βομβάη (ΒΟΜΒΑ, Ἡ ὁποία . . .) —567. ΤΡΙΧΙΑΣΙΣ (προσΤιμον, θέΡος, ΜάΙος, ΛΙΧας, Πισίδία, Ἰθάκη. Ἰάσων, ΜαΙνη, μῖΣος.) —568. Τὸ παθεῖν προσδοκᾷν τοῦ πεπονθέναι δεινότερον.— 569. *Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσυφεῖν* (τὸ-Λάκων-ἡ-ζῆν-ἐς-τί-φιλῶ-σοφὴν.)

---

570 Ἀνάφη (ἀνά, φῖ.)—571. Ἀγάπη (α, γᾶ, πῖ)-ἀγάθη.—572. Πλειάς-Πελίας-Ἄλπεις.

573.
Σ
ΠΥΡ
ΜΥΡΙΑ
ΠΟΡΙΣΜΑ
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

574. ΛΕΡΝΑΙΑ
Ε Ω Ρ Ρ
ΡΩΜΑΙΟΣ
Ν Α Σ Ι
ΑΡΙΣΤΟΝ
Ι Ο Ο Ο
(Ἡ ἀνταλλ. διὰ τῶν Ρ καὶ Α:) ΑΡΣΙΝΟΗ

575. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ (Ἔκλα, ὕαινα, Κίνα, αἰών, Λακωνία, Ἰνδίαι, Ὠκεανία, Νίκαια.) — 576. *Νομός*, νόμος, νόσος, ὅσος, ὅλος, ἥλος, Δῆλος, *Δῆμος*.—577. ΣΟΦΙΑ, ΑΧΑΪΑ ΝΗΣΣΑ (ΣτρΑβωΝ, ΟΧΗ, ΦάλΑριΣ, Ἰλιάς, ΑβΑνΑ.) — 578. Ὀδοτ' ἔρις λείψει κατ' ἀνθρώπων πόλεις.—579. *Ἐν Σαλαμῖνι ἐνικήθησαν οἱ Πέρσαι.* (ἐν σα λα-μῖ, νῖ, - εν ικ η - θ' εἰς αν ὑπ' ἔρ σε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στῖχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς δύο λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ὑπερευχαριστῶ *Ἱερὰν Ἄλτιν, Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην, Ποιμενίδα Μυρτὼ* καὶ τοὺς ἐνθέρμως ὑποστηρίξαντας ἡμέτερον ψευδώνυμον.— Ἀλέξανδρος Ν. Μαλλοῦχος. *Κυανόλευκον Λάβαρον*, Δημητσάνα (Grèce). *(Η, 114)*

Ἐγκαρδίως συλλυπούμεθα φιλτάτῳ *Ναυάρχῳ τῶν Ἀστακῶν* ἐπὶ τῇ προώρῳ ἀπωλείᾳ προσφιλοῦς αὐτοῦ πατρός.— *Γαλανόλευκος Σημαία, Ἐλπιδοφόρος, Φοῖβος Εὐρώτας, Βασιλεὺς τῆς Νυκτός, Χρυσοκόμης Ἀπόλλων.* *(Η, 115)*

Ἀνταλλάσσω ***ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ*** πανταχόθεν. — Michel C. Georgiou. American University, Beirût (Syria). *(Η, 116)*

Ψηφίζω ἐνθέρμως ΣΚΕΡΤΣΟ.
ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ *(Η, 117)*

Ἀπείρους εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας στὰς εὐγενεστάτας Δεσποινίδας Οὐμβέρταν καὶ Μπιμπίκαν καὶ στοὺς ἀγαπητοὺς φίλους Γιακουμῆν καὶ Νιόνιον διὰ τὰ εἰλικρινῆ των συγχαρητήρια.— *Ἄγγελος Ἀθηναῖος.*

Ο ***Γραμματοσυλλέκτης***, μηνιαῖον περιοδικὸν τῶν Γραμματοσημοφίλων. Γραφεῖα: Παρθεναγωγείου 20, Ἀθῆναι *(Η, 119)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.— Στοὰ Πάππου.